

Ud for at gøre verden bedre

Regnskov. Amazonas. Indianere. Opdagelser.

Alt det havde Ole interesseret sig for, fra han var lille. Og som ung blev han bekymret. For han læste mere og mere. Regnskoven blev fældet. Og brændt ned. Klimaet ændrede sig. Indianerne blev forfulgt.

Ofte var det store firmaer, der stod bag. Også nogle fra Vesten. Selv her i Danmark havde vi altså lidt skyld i det, der skete i verdens største regnskov.

Ole Müller ville være journalist. Eller forfatter. Så kunne han skrive om, hvad der sker, når man fælder regnskoven. Hvordan vejret bliver anderledes. Måske over hele verden. Og hvordan nogle folk til sidst måske helt uddør: Amazonas' indianere.

Men det betød, at han måtte lære disse mennesker at kende. Besøge dem. Vise dem respekt. Leve sammen med dem i et stykke tid.

Ole tog til Sydamerika. Han måtte lære at tale spansk. Det gør de fleste i Sydamerika. Men ikke indianerne i urskoven. De taler en masse forskellige sprog. Måske kunne Ole endda lære en smule af dem. Når han først fandt dem. Dybt inde i junglen.

I to år arbejdede han for et dansk firma i Argentina. Men han måtte videre. Ud på eventyr. Ud for at gøre verden bedre.

Han var 27 år, da han rejste mod Bolivia. I sin dagbog skrev han, at det ville blive en besværlig rejse. Men han ville ”opleve en verden skøn og vild og rig på overraskelser.”

Amazonas er verdens største regnskov. 160 gange større end Danmark. Den strækker sig ind i ni lande.

Ole ville ind i regnskoven på grænsen mellem Brasilien og Bolivia. Dette var en af de sidste ”hvide pletter” på verdenskortet. Det betyder, at ingen udefra har været der før. Bor der mennesker, har de ikke været i kontakt med omverdenen.

Jagten efter guld og gummi

I 1500-tallet opdagede europæerne Sydamerika. Folk fra Spanien og Portugal erobrede kontinentet. De ledte efter guld i regnskoven. Mange døde. Kun få fandt guld.

Missionærer ville også ind i urskoven. De ville gøre indianerne kristne.

I 1900-tallet var det folk, der opkøbte gummi, som trængte endnu længere ind. For i 1888 fandt man på at lave dæk af rågummi. De skulle bruges til cykler og biler i USA og Europa. Og gummi kunne tappes i regnskoven. Her voksede der gummitræer. Men der var langt imellem dem.

Store firmaer sendte folk ind efter gummi. Men både hvide og sorte døde af tropesygdomme. Også mestizerne. Det er folk, der er en blanding af hvide og indianere. Det er dem, der er flest af i Sydamerika.

Så fik man indianerne til at tappe gummi. Nogle gjorde det for en kniv. Eller en flaske snaps.

Andre gemte sig længere inde i regnskoven.

Dem, der ville arbejde for firmaerne, fik våben. Dem kunne de bruge i krig mod andre indianere. Der havde altid været krig mellem stammerne. Men nu med langt flere døde.

Mange indianere forstod ikke, hvad firmaerne påstod: At de ejede skoven. Ingen kunne da eje skoven. Man kunne eje sin bue. Og sin kone, når man havde betalt hendes far brudeprisen. Men ikke jorden og træerne. Eller vandløbene. Eller forfædrenes ånder.

Mange indianere blev gjort til slaver. Andre indianere holdt vagt over dem. Piskede dem. Tvang dem til at arbejde. Huggede hånden af dem, der ikke ville. Og stjal deres kvinder.

Men i Vesten kørte man glad rundt på gode dæk. Her vidste man intet om det.

